

pathien for Andre skulde være stærkere end Sympathien for En selv, og ganske specielt naar Forholdet er det, at jeg føler mit eget Liv, og min egen Frihed, min egen Velfærd sat paa Spil af en Klasse, hvis hele Gjerning gaar ud paa faaledes at frænke Samfundets første Love; jeg tror, at enhver rimelig Slutning i saadanne Forhold er, at Samfundet reagerer mod den hele Forbryderklasse. Jeg skal med Hensyn til den Dtring af Hr. Fallières, som den ærede Forslagsstiller gjentagne Gange kom tilbage til, at en Person i Frankrig regnes for uskyldig, indtil der er gaaet Dom, og at det skulde være anderledes i Danmark, og at jeg ganske specielt skulde have en anden Ansættelse, bemærke, at dette er en meget stor Misforstaaelse. Der er ikke nogen Tvivl om, at man i Danmark betragter en Mand som for saa vidt uskyldig, indtil der er gaaet endelig Dom i Sagen, og der er ikke nogen Tvivl om, at i et hvilket som helst Land i Verden er den Person, paa hvem der hviler en meget alvorlig Mistanke, om at han har begaaet en Forbrydelse, i en høist ubehagelig Situation. Det er en ganske sikker Ting, og jeg skal, siden min Person faaledes er blevet draget ind i Diskussionen paa en Maade, som jeg naturligvis i og for sig ikke kan være tilfreds med, tillade mig at udtale, at jeg for en Snæs Aar siden reiste til Udlandet ganske væsentlig for at undersøge og sætte mig ind i det moderne Princip i Retspleien, Juryvæsenet og Sligt, og opholdt mig i Frankrig og England et Par Aar for grundig at tilegne mig disse Principer. Jeg reiste ud med den Overbevisning, som vi den Gang alle havde, at Juryvæsenet eller Anklagesystemet var det eneste Saliggjørende. Jeg saa det meget nøie, og nøiere sandsynligvis end noget andet Medlem her i Thinget har haft Leilighed til at se det, thi i et Par Aar var det en Hovedgjerning for mig at søge at sætte mig ind i det rent praktisk ved at deltagere og være tilstede ved Retsforhandlingerne, og jeg kom til det Resultat, at det var faare lidet tilfredsstillende. Jeg har efter den Tid i en lang Mærætte virket under den danske Kriminalproces, og jeg kan udtale, at skjønt der ganske vist har været Mangler, og skjønt jeg ved min Deltagelse i Fejs-Sagerne har haft Leilighed til saa nøie som meget saa Andre at se i et saadant uhykkeligt Tilfælde saa dybt som mulig, er det min ganske bestemte Overbevisning, at vi i det Støre og Hele ere vel tjente med den nuværende Retspleie, og at der ved Siden af væsentlige gode Sider for Retsfikkerheden handles i det store Hele dog ikke værre med de Sigtede og Mistænkte

end noget andet Sted. Den ærede Forslagsstiller udtalte, at jeg maatte have set meget løst paa de Forhold, som have været betroede til min Varetægt. Jeg skal dertil bemærke, at jeg med Hensyn til denne min Gjerning staar til Ansvar for de Domstole, jeg har den Ære at procedere for, og det er mig ganske ligegyldigt, hvilke Slutninger den ærede Forslagsstiller maatte drage med Hensyn til min Gjerning i saa Henseende. Jeg skal dog imidlertid tillade mig at fremhæve, at det er Noget, som ganske jævnligen falder i min Lod, at Arrestanter under Kjøbenhavn's Kriminal- og Politivet sende Bud efter mig for at tale med deres Defensor for Høstetret, og det er gaaet med mig som med mine Kolleger, at i Almindelighed er det den rene Passiar. Det er ganske almindelige Frafer om, at man skal interessere sig for deres Sag, at de ikke ere skyldige i den Sigelse, som er bleven fremsat, eller angaaende Dnster om, at visse Ting skulle blive fremdragne, som i Virkeligheden findes i Forhøret, og endelig saadanne Finesser, som de under deres Berøring med den kriminelle Retspleie have regnet ud. Jeg kan f. Ex. nævne et af de sidste Tilfælde, som har raamt mig med Hensyn til en Person, som skulde straffes for gjentagen Tyveri. Han havde tilegnet sig nogle Ting, som var paa et Værelse, han havde leiet. Nu var han kommen efter, at hvis det kunde blive betragtet som Bedrageri, vilde han slippe billigere. Saa var han sin nok til at mene, at da disse Ting vare gaaet over i hans Besiddelse, havde det altsaa kun været Bedrageri. Det er i Virkeligheden den Slags Ting, som kommer frem, som det fuldstændige Ordinarium, og jeg har allerede i mit første Foredrag berørt, at i en enkelt Sag, som for Resten ikke kom fra Kriminal- og Polititretten, men kom fra et af Birkerne, vandt jeg virkelig den Overbevisning, om den Paagjældende, en lille Pige, at hun var uskyldig, og jeg maa sige, at jeg bestrebte mig ligesaa meget for at staffe hende en Frifindelse og senere hen hjælpe hende, som den ærede Forslagsstiller for sit Vedkommende har gjort. — Endelig skal jeg have udtalt mig paa en mindre passende Maade om Sagsførerstanden i det Hele. Jeg tror, at dette er ganske uberettiget. Jeg fremhævede, at der fandtes sorte Aar blandt Sagsførerne, og det er jeg fuldt berettiget til at fremhæve, fordi den ene Sagsfører efter den anden for Jolst, Bedrageri og andre vanærende Forbrydelser er dømt i Forbedringshuset. Jeg er altsaa fuldt berettiget til at fremhæve, at saadanne sorte Aar findes. Og jeg lagde